

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

De gloriæ appetitione. cap. 17.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

Gal. 6.

temperit. Sic enim & Apostolus gloriatus est, dicens: Absit mihi gloriari, nisi in cruce domini nostri Iesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo. Et si humilitas ista sanctos deceat, pfecto non sancti sed stulti sunt, qui terrenæ laudis honore delectantur. Horum nunc dementia veri assertionem ostendenda est, ne quis errore lapsus vitium amplectatur, p virtute: & dum honorari ab hominibus appetit, a deo reprobari mereatur.

De gloriæ appetitione. Ca. XVII

Matth. 23

Scribas & pharisæos inanis gloriæ arguebat dominus, cum de illis diceret: Omnia opera sua faciunt vt videantur ab hominibus. Dilatant enim phylacteria sua, & magnificant fimbrias. amant autē primos recubitus in cœnis, & primas cathedras in synagogis, & vocari ab hominibus Rabbi. Igitur q gloriā hominum appetit, non Christum, sed Christi aduersarios, scribas & pharisæos imitatur: quantoq; magis humano ore laudari concupiscit, tanto grauius iudicio condemnatur diuino. Multos quidem vanæ gloriæ cupiditas a Christi religione dissidere, & cōtra veritatem stare compellit. Dum enim cæteris ingento & eruditione p̄stare videri volunt, scripturæ sensus ab ecclesia receptos atq; approbatos impugnare nituntur, nec ad hæreticorum prauitatem declinare timent, vt aliquid se acutius inuestigasse rudi plebeculæ persuadeant, & apud indoctos doctorum laudem sibi comparent. Quamobrem talibus est dictum: Quomodo vos potestis credere, qui gloriā ab inuicem accipitis, & gloriā quæ a solo deo est, non quæritis? Pleriq; autē eodem appetendæ gloriæ vitio superati, tametsi fideles sint, si tamen ab infidelibus honorantur, cauent ore confiteri, quod corde credunt, & humanam laudem fide ipsa potiore habent. Siquidem tales illi erant, de quibus Iohannes memorat, dicens: Ex principibus multi crediderunt in eum, sed propter pharisæos non confitebantur, ne de synagoga eicerentur. Dilexerunt enim

Iohan. 5.

Iohan. 12

gloriam hominum magis quam gloriam dei. Quam ergo perniciosum vitium est inanis gloria, quæ alios ita infatuat, ut Christum confiteri non audeant, alios etiam ut negare non vereantur. Verum esse quod dicimus, nostræ quoque ætatis exempla probant. Vidimus non paucos ex Christianis transisse ad Machumetanos & præfecturæ sibi collatæ honore illectos, eorum ritus legesque subisse, maluisseque sine Christo, quam sine potestate viuere. Cæterum ne illi quidem, quamuis cum fidelibus censeantur, virtutum suarum fructum aliquem referre poterunt, qui in his non ad laudem dei, sed ad plebis plausum exercentur. Humilitatem præ se ferunt, & in postremo conuiuio loco discumbunt, non quia humiles sint, sed ut esse videantur. Vel sicut in euangelio dicitur. Exterminant facies suas, ut appareant hominibus ieiunantes, eleemosynas faciunt, & tubis insonant ostentationis, ut misericordiæ sibi laudem vendicent. Atque ita bonum opus malo fine corrumpunt. Cunque ab ipso bonarum actionum remuneratore deo mercedem recipere potuissent æternam, fragilem & caducam malunt, fucum videlicet istum volatilem auræ popularis. Huius tam peruersæ sanctimonix & illi erant, qui saluatorem nostrum interrogauerunt, dicentes. Quare nos & pharisæi ieiunamus frequenter, discipuli autem tui non ieiunant? Quæ autem utilitas est, vacuum cibo gerere ventrem, & gloriæ cupiditate repleri? Hac tamen & pharisæus ille refertus erat, quem certe nec coram deo puduit arrogantius quam decebat sese efferre. Deus, gratias ago tibi inquit, quia non sum sicut cæteri homines, raptores, iniusti, adulteri, veluti etiam hic publicanus, ieiuno bis in sabbato, decimas do omnium quæ possideo. Gratias quidem deo agere debuit, sed alijs detrahere, seque tam improba iactatione efferre non debuit. Sic reliquos depressit, quasi sibi æquandus esset nemo, sic semetipsum commendauit quasi ad ea quæ faciebat, nihil ultra addi oporteret, cum ieiunare adiuumentum potius virtutis quem usus sit, & decimas dare, æs alienum soluere, non aliquid sua sponte offerre.

Mat. 6

Marc. 2

Luc. 18

Tantum autem hac ostentatione profecit, vt publicano quem procaciter taxauerat, minus iustus de templo discederet, documentoq; esset, peccatorem qui se humiliat, magis esse deo charum, q̄ innocentem qui sese alijs p̄ferendum iactat. Non possumus tamen, quin tangamur aliquando gloriæ palpatione, sed statim aduocanda ratio est, vt quod caro blanditur mentis iudicio, pertinus repellatur. Nam & apostolos Zebedæi filios honoris tentauit ambitio, cū alter ad dexteram, alter ad sinistram domini, quem mox in terra regnaturus putabant, sedere concupissent. Et quoniam terrenis adhuc affectibus ducebantur, responsum est eis. Nescitis quid petatis. Quod si nescit quid petat, q̄ præferri cæteris appetit, non ne cæcos & improuidos homines facit ipsa humanæ laudis affectatio? Etenim dum laudari cupiunt, ad vulgi opinionem viuant necesse est, & magis placeant simulatione q̄ veritate. Necesse est etiam vt offensi irascantur, ne timidi & abiecti reputentur: vt inuideant, ne alijs minoris existimationis habeantur, vt reliqua huiusmodi perpetrent, quæ vulgus fieri amat, quamuis ea boni & æqui rō non admittat. Ideo sane Apostoli p̄ceptum est. Non efficiamur inanis gloriæ cupidi, inuicem prouocantes, inuicem inuidentes. Cum igitur plurimum mali ex laudis humanæ captatione soleat oriri, & nihil solidi boni nasci, quin immo cælestis merces, quæ nobis a domino promissa est, tolli, quandoquidem illi qui sic afficiuntur, mercedem dicuntur accepisse, contēpra huiusce vanitatis cura. Apostolum audiamus monētem. Qui gloriatur, in dño gloriatur. Non em̄ qui seipm̄ commendat, ille p̄batus est, sed quem deus commendat. Audiamus & dominum præcipientem. Cum omnia feceritis quæ præcepta sunt vobis, dicite. Serui inutiles sumus, fecimus enim quod facere debuimus. Ad hæc semper peccatores nos esse meminimus. Si enim dixerimus quia peccatum non habemus, nosipfos seducimus, & veritas in nobis non est. Denique nihil boni vel in nobis, vel extra nos esse, de quo quasi de nostro gloriari possumus, dicen-

re Apostolo. Quid habes quod non accepisti? & si accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis? Cum ergo cuncta quæ agimus aut dicimus laude digna, ad deum referenda sint, ut ad bonorum omnium autorem atque largitorem, profecto aliquid ex his nostræ virtuti ascribere velle, summæ ingratitude crimen est, arrogantiaque non ferendæ. Facile autem gloriam præsentem contemnet, qui semper fragilitatis humanæ memor erit, quam in primis mortis nostræ testatur cōditio, de qua peropportune quidem nunc tractabitur.

1. Cor. 4.

¶ De mortis conditione. Cap. XVIII

Non est ibi stabilis gloria, ubi non est vita diuturna. Nobilem ignobili, liberum seruo, diuitē pauperi, strenuum ignauro, doctum indocto, sapientem stulto, regem denique priuato æquat mors. Et si fama superstes viuat, quid ad te? quam voluptatē ex eo capies, si non audis quid de te post te dicent homines? Solent illi quidem qui per adulationem uiuo laudes dixerunt, de mortuo nonnihil obloqui, quippe cuius iam neque beneuolentiam captent, neque vim formident. Sed esto ut lauderis, & in ore uiuas multorum, & hoc insuper ab te illi, qui ad inferos descendunt, perferant, nunquid nuncio isto illa tibi leuare cruciatus poterunt, & non magis grauare, si ideo te noueris fuisse damnatum, quia non uirtuti laborasti dum uiueres, sed gloriæ, & hominibus magis placere quam deo sollicitus fuisti? Quam igitur imprudenter, imo quam stulte inanis gloria quæritur, quæ etiā in infamiam verti potest, & si non vertatur, vel ignorata nihil iuuat, vel cognita plus doloris ei cuius est, affert quam consolationis. Quid profuit diuiti in euangelio quotidie splendide epulari, purpura byssoque indutum in publicum procedere, a plurimis honorari? aut quid nocuit Lazaro mendico canibus tantum quæ hucera eius lungebant, esse notum? Si hic defunctus ab angelis in sinu Abrahamæ collocatur, si ille in inferno sepelitur, & in igne ardet, & gutta aquæ

Luca. 16.